

om Ministeren for Alvor mener, at der findes en Kommunalbestyrelse i dette Land, der vil ræsonnere saaledes, at den siger, at de, der har indtil 6 000 Kr., er de vanskeligt stillede, og jeg kunde fristes til at spørge: Var det Ministerens Tanke, da han formede sit Forslag? Vort Forslag er ganske i Overensstemmelse med Litra b. under § 1, som Ministeren har foreslaaet. Jeg erindrer nok, at ved den første Dyrtidslov kaldte man dem for ubemidlede; men for ligesom at favne videre satte man „vanskeligt stillede“ i Stedet for „ubemidlede“ i Loven af 1916. Men jeg tror neppe, nogen i denne Sal har tænkt paa, at det var Folk op til 6 000 Kr.s Indtægt. Jeg tror ogsaa nok, man skal svinge sig op i Fantasiens Verden for at lægge det ind i Paragraffen; men skulde det kunne lægges ind deri, saa vil det være nødvendigt at indfatte den lidt klarere, for at alle kan forstaa, at der ikke tænkes paa Folk med op til 6 000 Kr.s Indtægt. For øvrigt vil de Penge, der stilles til Kommunernes Raadighed, heller ikke slaa til op til Indtægter paa 6 000 Kr., saa alene det vilde snart belære Kommunalbestyrelserne om, at hvis de virkelig vilde hjælpe de vanskeligt stillede, kom de til at sætte Grænsen andre Steder end ved 6 000 Kr.

Den højtærede Minister siger: Hvorfor vil Venstre berøve Kommunerne en Ret, som de allerede har? Jeg tror, at vort Forslag vil vække Glæde ude i Kommunerne; thi ganske vist har Kommunerne i Øjeblikket en Ret bestaaende deri, at de kan foretage en almindelig Regulering, saaledes at Staten betaler $\frac{1}{3}$ deraf, men den Lov, vi staar i Begreb med at vedtage, stiller i Virkeligheden 45 Millioner Kr. til Raadighed alene af Statens Penge, svarende til 15 Kr. pr. Indbygger. Jeg tænker her paa en almindelig Regulering af Prisen paa Brød, Smør og Flæsk til 18 Mill. Kr. og Brændsel til 27 Mill. Kr. Disse Summer kommer alle til gode, og hvis man vil se, hvorledes det vil virke, saa vil det omtrent passe, at Halvparten af de Indtægter, som Danmarks voksne Befolkning har, ligger saaledes, at de kan være Medlemmer af anerkendte Sygekasser, hvilket med andre Ord vil sige, at i hvert Fald Halvparten vil nyde godt af disse 45 Mill. Kr., der vil omfatte de vanskeligt stillede og den lille Middelstand. Det kan der overhovedet ikke disputeres om. Dette gør Staten alt sammen for Kommunerne uden en eneste Øres Udgift for disse. Jeg gad se den Kommune, der vil komme og sige: Nej, det var dog meget bedre for os i den Tid, hvor vi skulde foretage Reguleringen og Staten betalte $\frac{1}{3}$. Jeg begriber

overhovedet ikke et Suk deraf, thi for det første bliver disse Folk efter vort Forslag meget bedre hjulpet, og for det andet slipper Kommunerne, finansielt set, betydeligt billigere, end hvis Ministerens Forslag var blevet vedtaget. Det er altsaa ikke en Ret, man berøver Kommunerne, men man kommer i høj Grad Kommunerne til Hjælp, finansielt set, saavel som den lille Middelstand og dem, der i Virkeligheden er trængende under Dyrtiden.

Der er derfor for mig ingen Tvivl om, at det for begge Parter vil staa som et stort Fremskridt og blive hilst med Glæde, om man vedtager den Ændring, vi har foreslaaet. Men jeg vil helst tale frit ud og vil derfor gerne sige, at naar alle disse Penge er brugte af Staten, naar hele denne Regulering er foretaget fra Statens Side, saa vil Forholdene praktisk talt ligge saaledes ude i Landet, at der for mangfoldige Landkommuners Vedkommende kun vil være Tale om ret smaa Beløb til yderligere Hjælp, idet man ikke maa glemme, at de Beløb, der er brugte, netop er anvendte til de vanskeligt stillede, og det er da min Opfattelse, at Landkommunerne vil langt fra faa Brug for alle de Penge, der her er stillede til Raadighed for Kommunerne, naar Staten har foretaget en saadan Regulering, som Lovforslaget tilsigter. Derimod vil der i større Byer og specielt i København sikkert nok være Brug for alle disse Penge. Det var det, jeg sagde ved Lovforslagets første Behandling: Lovforslaget bør yde tilstrækkelige Midler til alle Kommuner, men naar der stilles saa store Midler til Raadighed, vil det ogsaa medføre, at der vil være Kommuner, som ikke behøver at bruge alt det, der stilles til Raadighed, og saa skal de Penge spares. Formaalet er nemlig ikke, at alle Kommuner skal bruge alle disse Penge, men at samtlige Kommuner faar saa meget, som de i Virkeligheden har behov, og dette sker ved, at vi lader Staten overtage Hovedreguleringen og lader Kommunerne overtage Suppleringen. Jeg begriber ikke, at vi skulde lade Staten overtage den almindelige Regulering og saa dog skulde sige: Men Kommunerne skal desuden fortsætte denne Regulering.

Det er just i den Retning, jeg her har fremhævet som heldig, at det Ændringsforslag vil virke, som vi har stillet; hvis Kommunerne skulde fortsætte med den almindelige Regulering, vil Opgaven ingen Sinde kunne løses paa ensartet Maade, saa Prisniveauet bliver ens i de forskellige Kommuner. Naar man har en ensartet billig